

štrlele iz las bili slame, je vdusek izpraznil steklenico špiritovega žganja.

„Pa da boš plačal, Tine; ti rad pozabiš“, je klical za njim Svalk. Oni pa se je opotekel čez prag ter zavil po vasi.

* * *

Takrat so ga potisnili v mrzlo januarjevo noč zato, ker je povedal, da je Svalk umoril v njem dobrega človeka in ga preustrojil za žganjarja, za berača. —

Za nekaj krajcarjev špirita zaupanja ni več imel pri njem, on, ki je za njegovo mizo zapil vse... Kaj je mogel zato, da mu je bila duša tisti večer postala mehka, da jo je obiskalo grenko kesanje, da bi bil plakal in klel sebe in svoje zapeljivce... Zato so ga postavili na plano, ker je govoril resnico, in resnice ne slišijo sleparski ljudje radi... Spat pre... V svisli se zarije, morda...

Pod njegovimi stopinjami so hreščali sneženi, zvezdnati kristali. On pa se je opotekal proti svojemu novemu domu, proti — hlevu. Kako visoke so nocoj te stopnjice... Pa so res visoke, še v skedenj ne pride... Glej no, še dvakrat je poiskusil, pa ne more prestaviti noge, tako daleč narazen so stopnjice, da ne more... Malce se odpočije, potem... Tukaj spodaj pa tudi lahko počiva... Gorko mu je po udih, kakor da sedi pri Svalku... O ne... doma je, na svojem domu... Vrnil se je iz daljne dežele, utrujen, sedaj pa počiva na mehki postelji... Alenka pa se mu smeje, da je tako zaspan, da bi le spal, sladko spal...

„Tine, oj, Tine, glej ga no, kam si je postlal!“ je klical hlapec zjutraj Tineta, ki je ležal v snegu pred hlevom.

Tine pa je bil zmrzel — mrtev.

Kmetje pa so še hodili k Svalku pit in plesat in kadit.

ZVORAN:

PRED POROČNIM DNEVOM.

Na oknu njenem nageljni
so se sklonili žalostni,
da skrili gorke bi solzé,
ki deva plaka jih med njé
vso dolgo, dolgo noč...

Že jutro vstaja nad goró,
oči ji solzne zró v nebó,
kak zvezdice se vtrinjajo,
bledijo in izginjajo
pred novim, mladim dnem...

Tako mladostne sanje nje
pred dnem poročnim ji bledé...
In ona tiho se solzi
med žalostnimi nageljni
in tožna čaka dne...

